

[Aksel Møller.]

en Mand som Slesvigs Viceborgmester, Rektor Svend Johansen i en Tale i Odense lagde os en Advarsel paa Sinde:

„Det vilde være beklageligt“, sagde han ifølge „Fyens Stiftstidende“, „hvis der i Danmark med videregaaende Krav skabes Uro omkring Rigsdagens Oktober-Note, saaledes at et eller maaske flere af Partierne springer fra“.

Den anden Forpligtelse, om hvilken vi ogsaa maa kunne samles i Enighed, er den, at de Ønsker, som vi udtrykte i Noten, ikke gøres til intet ved Handlinger truffet fra Kieler-Regeringens Side, imedens vi venter. Den Tid, som gaar, indtil Stormagternes Svar enten indfrier vore Forhaabninger eller paa ny stiller os frit over for hinanden, maa ikke af Kieler-Regeringen kunne benyttes til at svække Danskhedens Livsudfoldelse i Sydslesvig. Den højtærede Udenrigsminister bør sætte alle Kræfter ind paa at hindre en yderligere Infiltration af Flygtninge i Sydslesvig; Jordudstyknngen bør ikke gøre Flygtningene bofaste, og Forbudet mod Overflytning fra tysk til dansk Skole maa tilbagekaldes. Den højtærede Udenrigsminister vil i denne Sommer paa disse Omraader have en af sit politiske Livs mest afgørende Opgaver. Det var paa Baggrund af denne Opgaves Størrelse og Betydning, at mit Parti fornylig fremsatte et Ønske om et Møde i Det udenrigspolitiske Nævn. Med Beroligelse har vi senere læst om de Informationer, som vort Lands Gesandt i London, Grev Reventlow, har kunnet give Verdenspressen, baade om Ønsket om en Forkortelse af Ventetiden og om de sydslesvigske Interesser, som vi Danske maa have, og som ikke lader sig udsætte paa ubestemt Tid.

Da Fjenden var i Landet, gik det danske Folks Forhaabninger til Norden. Vi har ikke kunnet mærke en til Forhaabningerne svarende Evne. Jeg er naturligvis ikke blind for de meget betydelige Vanskeligheder, som den verdenspolitiske Situation har lagt i Vejen for den nordiske Tanke, men det forekommer mig, at der dog, uden at nogen Hovedstæder behøvede at nære synderlig Ængstelse i den Anledning, kunde have været arbejdet mere initiativrigt paa en Realisation af økonomiske Samarbejdsopgaver.

Den 18. Maj i Aar indeholdt „Svenska Dagbladet“ en ledende Artikel, hvori det drog en Sammenligning mellem den Samarbejdsform, som Nederlandene, Belgien og Luxembourg har kunnet føre ud i Livet med positive Resultater, og den March paa Stedet, som et dansk-norsk-svensk Samarbejde har været siden V-Dagen. Den høje Rege-

ring har vel ladet baade sin Udenrigsminister, sin Handelsminister og sin Finansminister holde Weekend med Kolleger fra Sverige og Norge. Men hvad er der kommet ud af det? „Svenska Dagbladet“ skriver om dette Ministermøde:

„Kommuniqueet fra deres sidste Møde for en Uge siden var et intetsigende Aktstykke med fromme Forhaabninger om, hvorledes en fremtidig friere Verdenshandel bedst kunde ordnes, medens vi selv baade udadtil og indadtil praktiserede en fri Handels Modsætning.“ —

„Svenska Dagbladet“ fælder en Dom over Sveriges Regeringspolitik i den nordiske Sag — en Dom, som det gør mig ondt, at ogsaa jeg maa gøre til min over vor Regering:

„Vor nuværende Statsledelse“ — skriver „Svenska Dagbladet“ — „savner enhver Sans for større Perspektiver og samlende Initiativ“.

Man maa jo ikke glemme, at det er meget faa Steder, et lille Land som det danske kan sætte sit Haab til. Efterkrigsudviklingen i Udenrigshandelen er af den Karakter, at de store Lande sikrer sig meget betydelige Fordele over for de smaa, alene i Kraft af deres Størrelse som Marked. De nordiske Lande burde i Erkendelse af deres samlede Vægt i Verdensomsætningen kunne yde hinanden Støtte, ogsaa under Indgaaelse af Handelstraktater uden for de nordiske Lande. En vis nordisk Solidaritet vilde give hvert af Nordens Lande en stærkere Stilling, baade naar det optræder som Køber og som Sælger. Det vilde utvivlsomt interessere den danske Offentlighed, om den højtærede Udenrigsminister eller — paa Grund af Situationen — et andet af Regeringens Medlemmer, som har med disse Forhold at gøre, kunde redegøre for Muligheden af et snævrere interskandinavisk Samarbejde paa det handelspolitiske Omraade. Der vokser i denne Tid en let forstaaelig Bitterhed op herhjemme mod Stormagternes Handelspolitik over for os.

Er det til at undre sig over, at Udviklingen mellem Priserne paa Importvarer og Eksportvarer giver Anledning til stigende Utryghed. Det engelske Folk fik dog Valget mellem at eksportere eller dø. Paradoksalt sagt synes man kun at overlade os en Anvisning paa at eksportere og dø!

Hvor ofte har ikke Regeringspartiets Talsmænd tordnet og lynet mod den handelspolitiske Situation, hvori vi er kommet til at staa efter Krigen, hidindtil uden at der derved er indtraadt nogen væsentlig Forbedring, endsig en principiel Forandring